

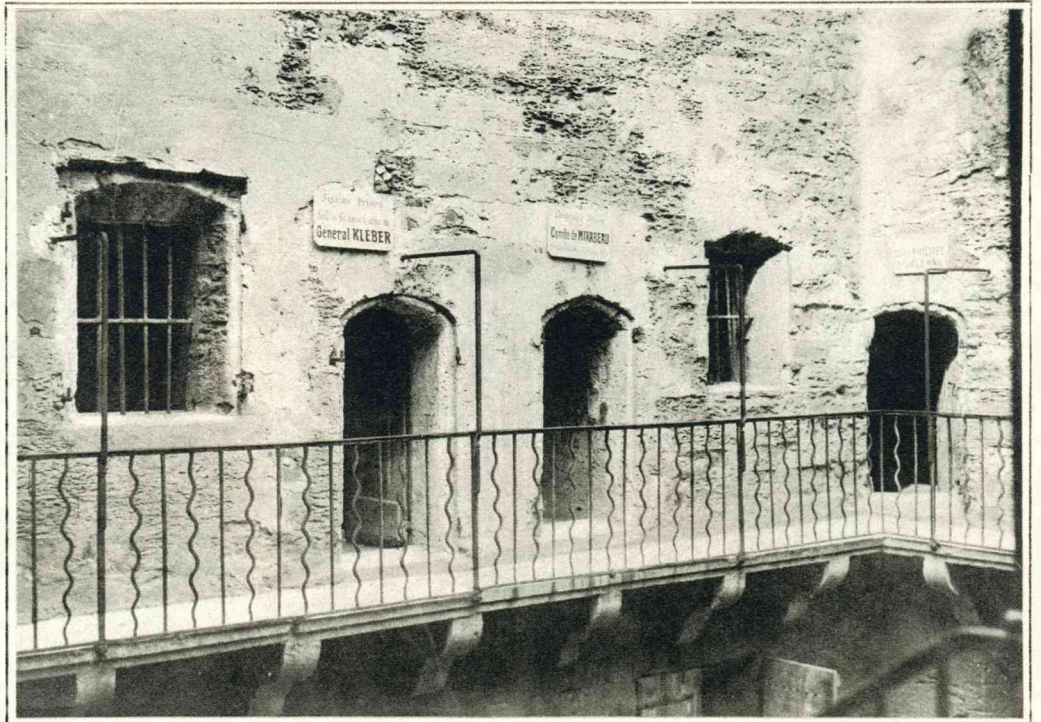
DE CELLEN van Mirabeau en Louis Philippe d'Orléans in de staatsgevangenis van Château d'If.

abbé Pregnani, een Italiaansche monnik, die met een bijzondere zending aan het Engelsche hof verbleef in opdracht van Lodewijk XIV. Deze Fransche koning trachtte in dien tijd Engeland te winnen als bondgenoot in een plan, dat de verovering van ons land ten doel had. Het was echter te vreezen, dat het Engelsche parlement tegenstand zou bieden, en daar het zeer waarschijnlijk was, dat abbé Pregnani die plannen kende, daar hij het bijzonder vertrouwen van Karel II van Engeland bezat, voelde men het als noodzakelijk om te verhinderen dat de abbé de plannen zou bekend maken. Daarom trachtte men te verhinderen, dat hij naar het buitenland zou reizen en kwamen er dringende brieven bij Colbert, den Franschen gezant in Londen, om abbé Pregnani naar Parijs te doen terugkeeren. In begin Juli van 1669 zou hij eindelijk in Calais aankomen, maar vandaar uit is hij spoorloos verdwenen.

In denzelfden tijd kreeg de bevelhebber van de gevangenis-vesting Pignerol op de Piëmonteesche grens, Saint Mars, van minister Louvois bericht, dat er binnenkort een nieuwe gevangene zou arriveeren. Het zou een man uit het volk zijn, de bediende Dauger, die goed behandeld moest worden, maar tegen niemand mocht spreken over zijn vroeger leven, wat hij gedaan mocht hebben of ondervonden, enz.; in dat geval zou Saint Mars hem onmiddellijk moeten doodden.

De gevangene kwam in de vesting Pignerol op 21 Augustus 1669, onder geleide van Vouroy, officier des konings in Duinkerken. Hij werd, toen hij bijna vijf jaar in Pignerol had doorgebracht, als bediende toegevoegd aan Foucquet, den vroegeren minister van financiën, die in ongenade was gevallen en naar de eenzame gevangenis werd gedeporteerd. Het stond waarschijnlijk vast dat Foucquet de gevangenis niet zou verlaten, nu men hem in relatie liet komen met den onbekende en het geheim dus zou kunnen vernemen.

Inderdaad stierf hij in den kerker; toen men na zijn dood zijn cel reinigde, werd ontdekt dat er een geheime verbinding bestond met de cel van hertog Lauzun, eveneens een vroegere gunsteling van Lodewijk XIV. In de vrees dat deze nu meer wist dan men wilde en om verdere communicatie onmogelijk te maken, werd nu bevel gegeven dat de onbekende en Larivière, de eigenlijke

dienaar van Foucquet, uit de omgeving van Lauzun moesten verdwijnen, hetgeen stipt werd uitgevoerd.

De onbekende gevangene bleef steeds onder bewaking van Saint Mars, volgde hem naar de vesting Exiles, toen hij daar tot commandant benoemd werd, en later naar het fort Sainte Marguerite aan de Riviera. Ten slotte ontving Saint Mars zijn benoeming als gouverneur van de Parijsche Bastille; ook nu volgde hem de geheimzinnige gevangene, die er in 1703 stierf. In de Bastille is eerst sprake van een zwart masker, dat de gevangene droeg.

Men heeft verband gezocht tusschen de aankomst van Dauger vanaf Duinkerken in Pignerol en het verdwijnen van den Italiaanschen monnik bij zijn reis naar Calais, waarbij men als argument aanvoert dat in dien tijd niemand zoo sterk betrokken was in belangrijke staatsgeheimen als abbé Pregnani, die dus onschuldig slachtoffer zou zijn van geheimen, die hij misschien zelf niet gezocht heeft.

Met de gevangenis van Château d'If staat dus de gemaskerde onbekende in geenerlei verband, evenmin als daar, volgens de romantische geschiedenis van Dumas, Dantès gezocht heeft. Wel hebben verschillende bekende persoonlijkheden uit de Fransche geschiedenis er de ellende van het gevangenisleven gekend, zooals de graaf de Mirabeau, de eigenaardige figuur uit den revolutie-tijd, en Philip van Orleans, bekend als Philippe Egalité, die zich onder de omwenteling bij de revolutionairen aansloot, doch niettemin later een der vele slachtoffers van de guillotine werd. Doch ook zonder den mysterieuzen achtergrond van Dantès of den man met het ijzeren masker, welke geschiedenis intusschen voor de exploitatie van Château d'If niet onvoordeelig is, is deze gevangenis voor toeristen interessant genoeg om een denkbeeld te verkrijgen van vroegere kerkers en de redenen, waarom men er menschen opsloot.

EDMOND DANTÈS, en abbé Faria in de cel van Château d'If, waar zij nooit geweest zijn (zie artikel).